

**A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság**

Mfv.III.10.449/2012/7.szám

A Kúria a dr. Dávid G. Ferenc ügyvéd által képviselt I.rendű, II. rendű, III. rendű, IV. rendű, V. rendű, VI. rendű, VII. rendű, VIII. rendű, IX. rendű, X. rendű, XI. rendű felpereseknek a felszámolás alatt álló alperes ellen túlmunkáért járó díj iránt a Fővárosi Munkaügyi Bíróságon 32.M.2401/2008. szám alatt indított és a Fővárosi Törvényszék 2012. február 15-én kelt 55.Mf.638.613/2010/13. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen a III. rendű felperes felülvizsgálati kérelme folytán a 2013. április 8. napján tartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 55.Mf.638.612/2010/13. számú ítéletének a felülvizsgálati kérelemmel nem támadott rendelkezését nem érinti, egyebekben az ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a III. rendű felperest, hogy fizessen a magyar államnak külön felhívásra 137.000 (százharminchétezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s

Az I-XI. rendű felperesek az alperes alkalmazásában álltak és pihenőnapon végzett munka, túlmunkáért járó díj címén az I-II. és IV-XI. rendű felperesek részére különböző összeg megfizetésére kötelezte a munkaügyi bíróság az alperest. A III. rendű felperes módosított összegű, 1.370.898 forint megfizetésére irányuló keresetét elutasította a munkaügyi bíróság az Mt. 147. § (6) bekezdésében és a munkaszerződés 6. §-ában írtakra hivatkozva.

Az I-IV. és VI-XI. rendű felperesek fellebbezése folytán eljár

másodfokú bíróság 55.Mf.638.613/2010/13. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta a felperesek kereseti illetékfizetési kötelezettségének módosításával. A III. rendű felperes fellebbezését illetően kiemelte a másodfokú bíróság, hogy fiókvezetői munkakörben a többi felperestől eltérő díjazás és feltételek mellett történt a foglalkoztatása. A heti munkaideje ugyan 40 órában volt meghatározva, azonban a munkaidő-beosztását maga határozta meg. A másodfokú bíróság is utalt az Mt. 147. § (6) bekezdésében írt rendelkezésre.

A III. rendű felperes a másodfokú bíróság ítélete ellen felülvizsgálati kérelemmel élt törvénysértésre hivatkozva, és a Pp. 275. § (4) bekezdése szerint a másodfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, a munkaügyi bíróság ítéletének megváltoztatását és az alperesnek a felperes keresete szerinti marasztalását kérte. Felülvizsgálati kérelmének indokolásában állította, hogy a részére előírt munkaidőn túlmenően felettesei utasítására közel 300 órányi túlmunkát végzett, amelyet azonban az alperes semmilyen módon nem kompenzált. Az elsőfokú bíróság döntése azt a nem vitásan helyes jogalkotói célt, hogy egy munkavállaló számára kedvező megállapodásból ne lehessen illetéktelenül előnyt szerezni, olyan eredménnyel alkalmazta, hogy az általa nem vitásan elvégzett munka ellentételezés nélkül maradt. Ez pedig jogait és méltányos érdekeit súlyosan sértette, amely az Mt. céljával és rendelkezéseivel is egyértelműen ellentétes. A törvényi rendelkezések azt jelentik, hogy bármely idő, illetve napszakban dolgozza is le a szerződés szerinti óraszámát a munkavállaló, erre többletdíj igényt nem alapíthat. Ténykérdés azonban, hogy amennyiben igazolhatóan a munkavállaló a szerződés szerinti munkaidejének sokszorosát dolgozza le, úgy a többletórák ellenértékét mindenképpen elszámolás tárgyává lehet és kell tenni. Ellenkező esetben a munkaszerződésnek a heti munkaidőre vonatkozó kitétele teljes mértékben kiüresedne.

Az alperesi munkáltató - akivel szemben időközben a felszámolási eljárás megindult, a tárgyalás távollétében történő megtartását kérte - érdemi ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet tárgyaláson bírálta el a Pp. 274. § (1) bekezdése szerint.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Kúria a felülvizsgálati kérelem keretein belül vizsgálta a jogerős ítéletet - vagyis csak a III. rendű felperest érintő döntést - és a felülvizsgálati kérelemben megjelölt törvénysértés keretein belül [Pp. 275. § (2) bekezdés]. A Kúria megállapította, hogy a III. rendű felperesre vonatkozó bírósági döntések megfelelnek a jogszabályoknak és a kialakult bírói gyakorlatnak.

A Kúria előljáróban rámutat arra, hogy azt a kérdést, mi minősül rendkívüli munkavégzésnek és azt milyen esetekben lehet elrendelni, az Mt. VI. fejezete „Munkaidő és Pihenőidő” cím alatti rendelkezések alapján (126. §-128. §-ok) kell meghatározni. A rendkívüli munkavégzés díjazásáról a VII. fejezet „A munka díjazása” cím alatt rendelkezik. A munkaidő kereten felüli munkavégzés rendkívüli munkavégzésnek minősül, melyet kollektív szerződés szerint - ilyennel alperes nem rendelkezett -, vagy a munkavállaló kérése esetén írásban kell elrendelni [126. § (1) bekezdés b) pont, 127. § (3) bekezdés]. A rendkívüli munkavégzésért ellenérték (pótlékok, szabadidő) a 147. § (1)-(5) bekezdései szerint jár, e rendelkezések alkalmazására azonban a felek eltérő megállapodása hiányában nem kerülhet sor, ha a munkavállaló a munkaideje beosztását, illetve felhasználását maga határozza meg [147. § (6) bekezdés]. A munkaidő beosztásáról - az Mt.-ben meghatározott keretek között - rendelkezhet a felek megállapodása. Az Mt. szabályozást ad arra is, hogyan kell a munkaidőt beosztani munkaidőkeret alkalmazása esetén [Mt. 119. § (1)-(8) bekezdések]. A munkaidő beosztás határozza meg, hogy a munkaidőt (117/B. §-118/A. §) a munkavállaló milyen konkrét időben köteles teljesíteni; munkaidő keret alkalmazása esetén a munkáltató a munkaidőt egyenlőtlenül is beoszthatja, de a napi munkaidő - főszabályként - négy óránál kevesebb nem lehet [120. § (1) bekezdés].

A felek a munkaszerződésben a munkaidő tartamáról állapodtak meg akként, hogy a felperes „rendszeres” munkaideje heti 40 óra. A szerződés tartalmazza azt is, hogy a felperes a munkaidő beosztását maga állapítja meg. A peradatok szerint a felperes rendkívüli munkavégzésre írásban utasítást nem kapott. K. B. tanú sem igazolta a felperes állítását. A munkaideje beosztását, felhasználását ténylegesen minden esetben maga határozta meg.

A Kúria hivatkozik a Legfelsőbb Bíróság e tárgyban hozott határozataira, így az Mfv.II.10.952/2007/3. számú határozatában a nem vitatott jogerős ítéleti tényállásra figyelemmel, amely szerint a felperes a napi munkaidejét önállóan osztotta be, nem fogadta el a felperes azon érvelését, hogy „a munkaszerződésében rögzített fix munkaidő okán” túlmunkadíjazás illeti meg. E határozatban, valamint az Mfv.II.10.066/2010/3. és Mfv.I.10.518/2011/4. számú határozatokban a Legfelsőbb Bíróság a munkaidejük beosztásáról szabadon rendelkező (marketing vezető, értékesítési vezető) munkakörökben foglalkoztatott munkavállalók rendkívüli munkavégzésért járó díjazás iránti követelését alaptalannak ítélte.

Mindezek alapján a Kúria a másodfokú bíróság ítéletét hatályában fenntartotta a Pp. 275. § (3) bekezdése szerint.

Az alperesnek a felülvizsgálati eljárásban igazolt költsége nem

merült fel, ezért a Kúria a perköltség viselés tárgyában a határozathozatalt mellőzte a Pp. 78. § (2) bekezdése alapján.

A Kúria a felülvizsgálati eljárás illetékéről a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés f) pontja, a 13. § (2) bekezdése, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1)-(2) bekezdése, 46. § (1) bekezdése és az 50. § (1) bekezdése alkalmazásával határozott.

Budapest, 2013. április 8.

Dr. Zanathy János s.k. a tanács elnöke, Dr. Patassyné dr. Dualszky Katalin s.k. előadó bíró, Dr. Magyarfalvi Katalin s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

kúriai tisztviselő